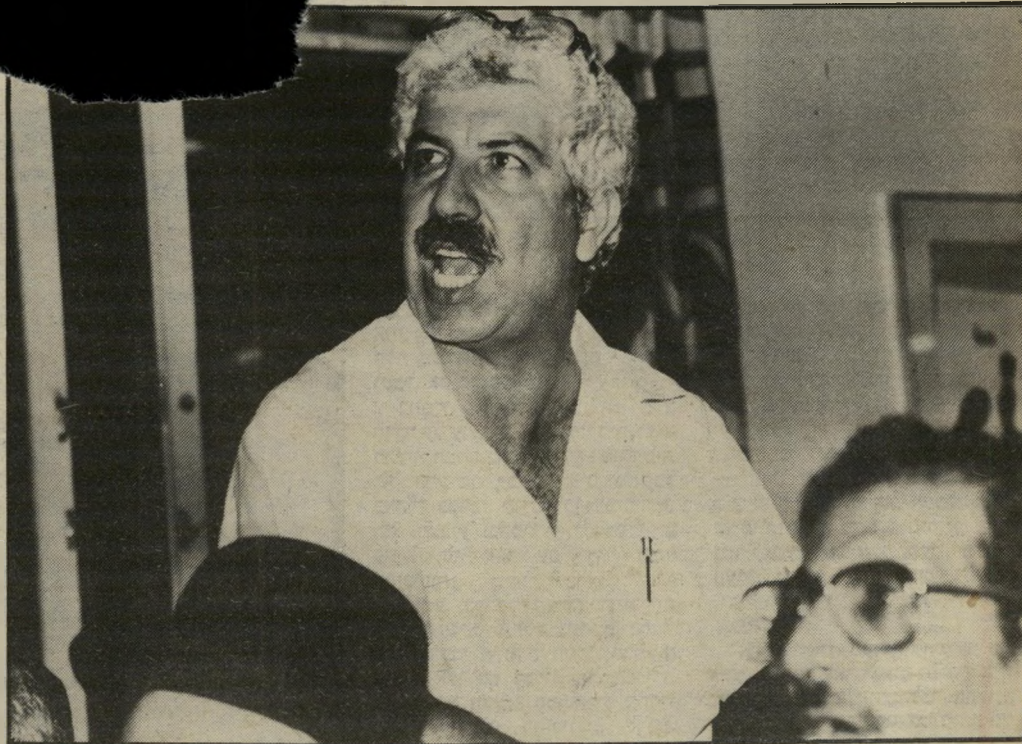

המר מורדאי
 הרב הראשי מרגיע

לעכירות שהוא עובר במעשיו אלה. שפירא הזקן ישב וישב, חשב וחשב, דיבר ודיבר — ולבסוף הוציא לאור את רשימתו. כראשה לא הועמד מישהו חדש. לא סלומון ולא רמות אחרת, צפניה דרורי, למשל, רב מקריית שמונה, שפעם דובר על שיבוצו בצמרת הרשימה, וכו כמינוי הנכסף.

כיסאו. הפלגים השונים התעוררו לחיים, ודרשו כתנאי לאייעבור להופעה משותפת שבורג לא יעמוד בראש המפד"ל. גם בסיעתו, למיפנה, היו שחשבו כי הגיע הזמן שהוא יילך. אחרי שהשיחות הרבות לא העלו אלא חרס, הוכנס בסוד העניין הרב האשכנזי הראשי, אברהם שפירא.

ביבי צועק, אהרם מתרגמים
 מי מכין למי תרגיל חדש בסניגון תמ"י?

ראשית הוא הביא למישרד-הדתות, שהוע עמד בראשו, מנכ"ל חדש, הרב משה סלומון, אחיו של הרב הראשי של פתח-תיקווה, שזוכה עתה בכותרות משלו כעניין מאבק החרדים נגד הקרנת סרטים בערב-ישיבת בקולנוע היכל.

בורג רצה להפוך את סלומון למנהיג, והחליט להכשיר אותו לכך. כשלב שני הוא הצליח להביא אליו את פורת. הח"כ המתנחל מהתחיה ניהל איתו מגעים חשאיים, ובסופו של דבר אף התפטר מהכנסת, בתחילת חודש מרס השנה, כדי להצטרף למפד"ל הגדולה והמתחדשת. בורג אף התחייב לפרוש. היו שהאמינו לו, בסתר-ליבם, סוף-סוף, הוא חגג לא מזמן את יום הולדתו ה-75.

שינאה
ללא הסבר

ב ינתיים התעוררו לחיים פליטי ליכוד ותמורה המוכים. השר לשעבר יצחק רפאל גילה עניין בשיבה לחיים הפוליטיים. הויד גלס, מדיחו של רפאל, שהודח אחרי שהיה מעורב בכישול פרשת אברחצירא, שב לפעילות. המיזרחי בסיעתם, אשר לזימי, ניסה לאחות את הקרע עם אנשי תמ"י, כמו בן-ציון רובין, סגן השר, ועם אחרים, פחות ידועים.

בורג ניסה לפייס את הרב חיים דרוקמן. עשרות פעמים איים הרב הנץ הקיצוני לפרוש מהמפלגה. לבסוף הוא הגשים את אימו והקים את מצ"ד — מיפלגה ציונית דתית. למורת רוחם של ראשי המפד"ל, הוא ריכז מסביבו

(ראה מיסגרת), כך גם המפד"ל מודעת לעובדה הבאה: ממש רגע לפני הגשת הרשימות יזכרע מי ירכיב את הרשימה. כל הסכם שייחתם לפני כן — אפילו בשבועה ובנדר — לא יכובד.

כבחירות המהפך, ב-1977, וכו אנשי המפלגה הדתית לאומית לייצוג נכבד של 12 מנדטים. הם היו לשוך המאזניים. בבחירות האחרונות קוצצה לשונם לחצי. "כוח המיקוח שלנו דווקא גדל", אמר במוצאי יום-הבחירות בקיץ '81 האיש החזק של המפד"ל, רפאל בן-נתן, אבל כבר אז נראו ניצני המשבר של המפלגה, המאיים לקצץ את לשונה לחלוטין.

שני מוקרי-כוח חדשים חתכו אז בבשרה של המפד"ל. אחד מהם היה התחיה, שמשכה אליה מצביעים רתיים מגוש-אמונים, חובשי כיפות סרוגות, שאבותיהם הפוליטיים היו ראשי הצעירים במפד"ל. סמוך לסגירת הרשימות נולדה מיפלגה חדשה, תמ"י, כראשות אהרן אברחצירא, שפרש מהמפד"ל ביחד עם רוב אנשי קבוצת ליכוד ותמורה, על רקע המישפטים שבהם היה מעורב. באותה תקופה הוא יצא זכאי מהמישפט הראשון שלו.

מיד אחרי שנודעו תוצאות הבחירות, קרא מנהיג המפד"ל הקשיש את המפה. שרה-פנים, יוסף בורג, הגה בליבו וגם בקול רם רעיון של הקמת מפד"ל חדשה, גדולה ומאוחדת. הצעירים דיברו על שנת פיוס והשלמה. בצפוי, דבר לא יורה, וראשי המפד"ל החלו לקלוט שמלשון מאזניים הם הופכים לסרח-עודף. המצביעים שלהם יכלו בשקט

בורג מקשיב, בן-נתן צורח
 איך אפשר להתמודד בלי פנים מוכרות בציבור?

המועמד של שפירא למקום הראשון ברשימת המפד"ל לבחירות הקרובות לא היה אלא בורג. המקום השני הוכתב לדרוקמן.

למרות תפקידו כעורך ציבור, הוא עסק ימים וילילות בתיוד כעניין מיפלגתי מובהק. השר הממונה עליו, בורג עצמו, כמובן שלא העיר את תשומת-ליבו

ואת האחרים במפד"ל באמצע המגעים להגשמת התוכנית. בורג ניצל כמובן את המצב החדש כדי שלא להתפטר ולא לוותר על